

Kendelse

afsagt den 20. november 2018

Sag nr. 2018-80-0130

[Klager]

mod

Filmmagasinet Ekko

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen ”*Overgreb i danske ungdomsfilm*”, som blev bragt på ekkofilm.dk den 8. februar 2018, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at artiklen indeholder krænkende oplysninger, som ikke blev forelagt hende forud for offentliggørelsen.

1 Sagsfremstilling

Kontakt mellem [Klager] og Filmmagasinet Ekko

Forud for offentliggørelsen af den påklagede artikel kontaktede Filmmagasinet Ekko [Herefter Ekko, *Pressenævnet*] [Klager] med en forespørgsel om interview. Herpå fulgte en korrespondance mellem Ekko og [Klager], som foregik på det sociale netværk Messenger før og efter artiklens offentliggørelse. Pressenævnet har modtaget kopi af korrespondancen.

Den 5. januar 2018 skrev Ekko til [Klager]:

”Hej [Klager] [...] Vi er ved at undersøge om der er basis for en artikel om sexchikane i 70’ernes film, et emne vi tidligere har tangeret i flere artikler. Vil du i første omgang have lyst til at tale med mig, det er naturligvis fortroligt! [...] Bedste hilsener, [Chefredaktøren], chefredaktør Filmmagasinet Ekko”

Samme dag svarede [Klager]:

” [...] Jeg tror helt sikkert, der er basis for en artikel om sexchikane i 70’ernes film, da jeg, som du sikkert ved, var en af dem, der netop blev udsat for dette. Jeg medvirker dog i et projekt lige nu om netop dette emne og vil gerne lige vente med at stille op til andet, før dette projekt er lidt mere på plads. Også fordi jeg pt. har susende

travlt. Hvad siger du til, at jeg vender tilbage engang i starten af februar? Så kan vi tage en snak og se, om der er basis for en artikel. Vh. [Klager]”

Den følgende dag, den 6. januar kl. 14.40, skrev Ekko:

”Hej [Klager], jeg har prøvet at ringe. Kunne vi lige i al fortrolighed vende det over telefonen? Vi laver et stort tema om disse ting nu, og derfor vil det være sværere at køre noget senere. Men kunne vi ikke lige helt uforpligtende snakke om det i telefonen? Hvis det ender med, at det ikke lykkes, er det selvfølgelig helt i orden. Alt godt, [Chefredaktøren].”

Samme dag, kl. 17.47, skrev Ekko videre til [Klager]:

”Jeg skriver lige igen: Du skal bare sætte én time af til en samtale, vi kommer ud til dig og nedfælder din beretning, som du får til gennemlæsning inden tryk. Bare én time. Det er meget vigtigt at få dig med i vort store nummer, hvor vi sætter fokus på det her, og jeg vil gøre det yderst nemt for dig. Bladet udkommer til hele filmbranchen, alle medlemmer af instruktørsammenslutningen, FAF, danske dramatikere og så videre. ☺”

Den 7. januar svarede [Klager] følgende:

”Kære [Chefredaktøren].
Jeg kan desværre ikke deltage i jeres næste nummer. Der kommer en udsendelse til marts på TV 2 om min historie. Og i den forbindelse vil jeg super gerne stille op til interview. Hvis du synes, det stadig er relevant til den tid, så sig endelig til. Glæder mig i øvrigt til at se jeres næste nummer. Det lyder ret interessant. [...]

Herefter skrev Ekko den 8. januar:

”Tusind tak for dit svar, selvom jeg er rigtig ked af, hvis du ikke kan være med i vores tema. Vi kommer til at skrive om netop Krigernes børn og [Filminstruktør 1] og også tale med en række filmfolk. Til februar eller marts er det for sent for os. Håber du vil overveje det en ekstra gang, måske bare en medvirken i et begrænset omfang. [...]

Hvortil [Klager] skrev:

”Hej [Chefredaktøren]. Kan du ikke fortælle lidt mere om, hvad jeres tema handler om og hvem og hvad, i vil skrive om?”

Den 7. marts 2018 kl. 11.32 skrev Ekko følgende:

”Hej [Klager], nu hvor TV 2-dokumentaren er på trapperne, vil jeg høre, om du vil tale med Ekko? Vi har jo savnet din vinkel, men vi skal have det klar til udsendelserne. Jeg har også nævnt det for TV 2. Hvad tænker du? Alt godt, [Chefredaktøren].”

Samme dag, kl. 15.08, skrev Ekko herefter:

”Hej igen, jeg kan se, du har læst min besked, og i mellemtiden har jeg også talt med TV 2, der fortæller, at du ikke ønsker at tale med Ekko. Det er jeg selvfølgelig både ked af og ja, lidt skuffet over, da vi jo i sin tid aftalte at lave interviewet nu. Jeg forstår, at du ikke mener, at vi har fokuseret nok på ofrene og fortalt deres historie, men det er jo svært, hvis du ikke vil tale med os. Catch 22. Kan du følge mig?”

Hertil svarede [Klager] samme dag:

”Hej [Chefredaktøren]. Jeg vender tilbage efter dokumentaren, ganske som vi har aftalt. Så tager vi den derfra. Vh. [Klager].”,

hvortil Ekko svarede:

”Ok, fik bare at vide af TV 2, at du var den eneste, som decideret havde frabedt dig at tale med Ekko.”

Den påklagede artikel

Ekko bragte den 8. februar 2018 artiklen ”*Overgreb i danske ungdomsfilm*”. Artiklen har følgende underrubrik:

”Banebrydende film fra 70’erne stillede sig solidarisk med de unge og bragte deres virkelighed op på lærredet. Men bag kulissen blev mindreårige lokket til sex med løfte om en filmkarriere.”

Herefter fremgår følgende:

”Filmen havde et besværligt, bevæget produktionsforløb,” står der om ungdomsfilmen *Krigernes børn* i Gyldendals filmguide.

Men dykker man ned i forløbet, går det hurtigt op for én, at det er en eufemisme, man kan vaske sig i.

Det ”besværlige” dækker over en instruktør, der flygter ud af landet efter en voldtægtssigtelse, bliver anholdt i Milanos lufthavn med en franskbrødskniv i bagagen og sat i et italiensk fængsel. Og det ”bevægede” dækker over en femtenårig pige, der medvirker i filmen og på tragisk vis tager sit liv ved at springe ud foran S-toget ved Birkerød Station.

Den forskønnende omskrivning er karakteristisk for måden, den danske filmbranche har behandlet overgreb i 1970’erne på.

Det er ikke noget, man har lyst til at tale om. Det er ikke noget, man rigtig kan huske.

Fra mudderhul til krystal

I det nye [nummer af Ekko](http://www.ekko.dk) [De understregne ord udgør et link til en underside på www.ekko.dk, hvoraf indholdsfortegnelsen til det trykte magasin Ekko #77 fremgår, og hvor det er muligt at bestille magasinet, *Pressenævnet*] fortæller vi historien om de to pædagoger – [Filminstruktør 1] og [Filminstruktør 2] – der kom ind fra højre i dansk film og gennem deres position som instruktører fik adgang til at dyrke sex med purunge amatørskuespillere.

De lavede sammen *La' os være* (1975) og *Du er ikke alene* (1978). [Filminstruktør 2] skabte med [Filminstruktør 3] *Måske ku' vi* (1976), mens [Filminstruktør 1] lavede *Krigernes børn* (1979) med to ”tekniske” instruktører.

Filmene stiller sig solidarisk med de unge ved at fortælle om deres problemer i øjenhøjde og med en anklage mod voksne, der ikke betragter børn som selvstændige mennesker med eget følelsesliv. Et par af filmene har endda [Musikeren]s elskede musik som kvalitetsstempel.

Den kendte komiker og journalist [Journalisten] var en af de unge, som oplevede instruktørerne.

”Det var kæmpestort at få lov til at være med i en ungdomsfilm, som var noget af det mest hippe dengang. For mig var det som at blive hevet op fra et mudderhul og blive sat ind i krystal,” fortæller [Journalisten], som var tretten år, da han fik en mindre rolle i *Du er ikke alene*.

”Kan du snotte, når du spiller pik?” skulle han sige i en scene med en jævnaldrende dreng, mens de ivrigt slikker på hver deres isvaffel. Men [Journalisten] forstod ikke meningen, og scenen måtte tages om så mange gange, at filmholdet løb tør for isvaffler og måtte erstatte dem med Københavnerstænger.

Efter filmen blev fjortenårige [Journalisten] inviteret hjem hos den dobbelt så gamle instruktør [Filminstruktør 2]. Den private casting udviklede sig til en klæbrig oplevelse med seksuelle overtoner.

”[Filminstruktør 2] interviewer mig, og mens han gør det, sidder han og rager på mig inde under trøjen. Jeg spørger, hvorfor han gør det, og han svarer, at det er vigtigt for den her filmrolle. Det er præcis sådan, jeg forestiller mig, at en slesk instruktør vil gøre for at komme i kanen med en skuespiller,” siger [Journalisten].

Seancen var planlagt til at fortsætte inde i soveværelset, men den unge aspirant var for modvillig.

”Jeg er glad for, at jeg havde en så sund reaktion. Jeg var jo i en situation, hvor jeg meget gerne ville gøre ham glad. Og knalder du ikke med instruktøren, så er du ikke med i næste film, men ender tilbage i folkeskolen.”

Betaget af teenagedrenge

[Filminstruktør 2] er i dag 67 år.

Støtten fra Det Danske Filminstitut stoppede efter *Du er ikke alene*, men han har igennem årene lavet en række privat finansierede og distribuerede kortfilm. De kredser typisk om unge drenges spirende seksualitet, er mere eller mindre homoeroticke og byder ofte på nøgne overkroppe.

”Jeg er sådan lidt en Michael Jackson-type. Jeg har det godt, når jeg er sammen med børn, fordi de ikke har fordomme. De dømmes ikke,” siger [Filminstruktør 2], som i år har premiere på sin efter eget udsagn sidste film, *Tim og fløjtespilleren*.

”Jeg er betaget af teenagedrenge. Det har aldrig sagt mig noget at være sammen med de yngre, men femten-, seksten- og syttenårige med en flot, muskuløs overkrop er jeg stadigvæk ret betaget af. Jeg er ikke psykopat. Jeg ved godt, hvor grænsen går, og jeg kunne aldrig finde på at gøre noget uden at spørge først.”

[Filminstruktør 2] kan slet ikke genkende [Journalisten]s beretning. Men [Journalisten] bakkes op af en anden børneskuespiller fra *Du er ikke alene*.

”[Journalisten], jeg blev også udnyttet,” har [Skuespiller 3] (hvis efternavn vi har valgt at udelade) skrevet på Facebook. Og han bekræfter i dag anklagen over for Ekko uden dog at ville uddybe.

[Filminstruktør 2] erkender, at han efter filmoptagelserne havde et forhold til [Skuespiller 3]. Men han hævder, at det var den sekstenårige dreng, som tog initiativet og havde brug for at slippe væk hjemmefra. De så hinanden ugentligt i fire-fem år, hvor [Filminstruktør 2] betalte drengen for at gøre rent. Og så dyrkede de sex.

”Han var frygtelig liderlig. Vi snakkede en del om sex, og jeg sagde til ham, at han skulle lade være med at tænke på, om han var homo, eller hvad han var. Og jeg sagde også, at han måtte sige til, hvis der var noget, han ikke kunne lide,” fortæller [Filminstruktør 2] og tilføjer:

”Jeg har aldrig ødelagt nogens liv med at komme i bukserne på dem eller sådan noget.”

Private castings

De unge betragtede [Filminstruktør 2] som noget af en særling, mens [Filminstruktør 1] fremstod som en rar og bamsset hyggeonkel. Men det skulle vise sig at være en falsk tryghed.

Under optagelserne af *Krigernes børn* var to piger en morgen på grådens rand. En gruppe børneskuespillere har samlet sig for at tale om, hvad der skal vise sig at være en bombe under produktionen.

”[Filminstruktør 1] havde holdt private castings hjemme hos sig selv. Her havde han forført pigerne, og de var meget skamfulde og dybt ulykkelige over det,” husker [Skuespiller 1], der havde hovedrollen i filmen som krigerdrengen Nelo.

Flere piger fortalte enslydende historier om, hvordan de var endt i seng med 36-årige [Filminstruktør 1]. Ekko har været i kontakt med [Klager], som bekræfter, at hun var en af pigerne. Hun ønsker dog at vente med at give interview, indtil en kommende TV 2-dokumentar har haft premiere [De understregne sætninger er efterfølgende blevet slettet fra artiklen, *Pressenævnet*]. [Skuespiller 2], der spiller den modige Alfo i filmen og dengang var seksten år, husker opstandelsen.

”Jeg husker mest det chok, der opstod hos pigerne. De var ulykkelige over at finde ud af, at [Filminstruktør 1] havde taget røven på dem alle sammen. Han havde lokket dem med forestillingen om, at de kunne være med i flere film. Det største chok var ikke, at de havde været i seng med en ældre herre, men at de var blevet snydt,” siger [Skuespiller 2].

Også [Skuespiller 2] beskriver [Filminstruktør 1] som meget vellidt. Han gav en nærmest alfaderlig støtte, som de unge kunne læne sig op ad, når der var problemer.

”Når pigerne blev taget i røven på den måde, kan jeg da godt forstå, at de begyndte at tale om voldtægt. Jeg har dog ikke oplevelsen af, at nogen blev tvunget til noget som helst. De blev lokket af en smart instruktør og troede, at det var helt okay at gå i seng med instruktøren – at det var en måde at blive skuespiller på. Når man har børn i sin hule hånd, er det skræmmende at gøre den slags,” siger han.

Efterlyst af Interpol

Ifølge [Skuespiller 2] var der ikke megen hjælp at hente hos de voksne på filmholdet. ”Det var svigt hele vejen rundt. Ingen ville røre ved det – hverken producere eller skuespillere. Jeg er ret sikker på, at vi var til et fællesmøde med [Filminstruktør 1], hvor vi fik besked på at dysse det ned,” siger han.

De unge snakkede om at gå til politiet og melde [Filminstruktør 1], men man besluttede at vente, indtil filmproduktionen var overstået. Det skulle vise sig at blive en skæbnesvanger beslutning.

For ganske kort tid efter at pigerne havde fortalt om deres oplevelser, indtraf en tragedie. En femtenårig pige, der havde en af de mindre roller i filmen, kastede sig ud foran et S-tog ved Birkerød Station og tog sit eget liv på voldsom vis. Selvmordet afslørede [Filminstruktør 1]s forbrydelser, som nøje stod beskrevet i pigens dagbog. Men inden politiet kunne nå at gribe ind, havde instruktøren forladt landet, på flugt og efterlyst af Interpol.

I maj 1980 blev [Filminstruktør 1] arresteret af lufthavns personale i Milano. Det var noget så harmløst som en franskbrødskniv gemt i bagagen, som fældede den danske filminstruktør, der var på vej til Sydamerika.

Hans flugt fra Danmark gik først til feriebyen Malaga, men han tog angiveligt til den italienske metropol for at få foretaget en plastisk ansigtsoperation, så han ikke kunne genkendes. Fængslet i Milano blev et barskt ophold, især fordi han i Danmark var sigtet for voldtægt.

”Hvis [Filminstruktør 1] har gjort det, han er sigtet for, skal han selvfølgelig også have sin straf. Men derfor behøver man ikke straffe ham mangedobbelt ved at lade ham sidde så længe i dette fængsel,” sagde instruktøren [Filminstruktør 4] dengang i Ekstra Bladet, hvor han berettede om sit besøg hos [Filminstruktør 1] i fængslet.

Alle bollede med alle

I september 1980 vendte [Filminstruktør 1] hjem til Danmark efter at have siddet fængslet næsten fire måneder i Milano og sultestrejket i protest over den lange sagsbehandling.

Han var oprindeligt sigtet for ulovlig tvang, men han slap billigt. Dommen blev afsagt i marts 1981 og lød på otte måneders fængsel for samleje med fire piger under femten år. Dermed var fængselsstraffen allerede udstået med den tid, instruktøren havde været varetægtsfængslet.

Men to år senere var den gal igen.

[Filminstruktør 1] blev i 1983 dømt for at have forført en mindreårig pige til sex. Ekstra Bladet skrev dengang, at [Filminstruktør 1] havde lokket pigen til at gennemspille en forførelsesscene og posere nøgen, hvorefter han forførte hende til samleje. I dag har [Filminstruktør 1], der nu er 75 år, trukket sig tilbage og bor i Thailand. Ekko har været i kontakt med ham, men han ønsker ikke at udtale sig.

[Filminstruktør 2] fortæller, at han intet kendskab havde til [Filminstruktør 1]s overgreb, før de kom frem i offentligheden.

[...]

”Jeg fandt først ud af det fire-fem år senere, da vi lavede *Du er ikke alene*, og det var derfor, at jeg brød forbindelsen med ham,” siger [Filminstruktør 2] og fortsætter: ”Du må huske på, at det var 70’erne. Alle bollede med alle, og alle røg hash eller cigaretter. Det var en helt anden tid. Man så noget anderledes på det seksuelle. Man tog det ikke så tungt, som man gør i dag, hvor man skruer det op til noget vanvittigt.”

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 2. maj 2018.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

God presseskik

Baggrund for klagen

[Klager] har oplyst, at hun, da hun fik henvendelsen fra Ekko, netop var i gang med at fortælle sin egen historie til TV 2s og Politikens dokumentarserie ”*De misbrugte filmbørn*”, der ville blive offentliggjort i marts 2018. [Klager] har oplyst, at dokumentarserien er et gennemgribende stykke journalistisk arbejde, der fortæller historien om omfattende seksuelt misbrug begået på mindreårige børn, herunder klager selv, både før, under og efter tilblivelsen af nogle af 1970’ernes store ungdomsfilm. Det er hændelser både [Klager] og de fleste andre, der medvirker i dokumentarserien, har holdt hemmelige i næsten 40 år. At tage beslutningen om at medvirke i dokumentarserien krævede meget grundige overvejelser.

[Klager] har hertil oplyst, at hendes egen sag, som indbefatter tre øvrige tidligere børneskuespillere, der dengang blev udsat for seksuelle overgreb, endte i retten. Retsdokumenterne fra sagen var på langt over 200 sider, hvilket vidner om denne sags store omfang.

Sagen var således langt mere kompleks end den sag, som Ekkos chefredaktør havde adgang til via de gamle presseklip og interviews mv., hvorfor [Klager] var klar over, at hun ikke kunne gengive historien uddybende nok i et interview til Ekko. Desuden mente [Klager], at det ville være respektløst af hende at forære en så gennemarbejdet historie til et andet medie, der ikke selv havde researchet i flere år for at finde frem til sandheden om det, der skete dengang. I øvrigt vendte Ekko ikke tilbage med et svar, da [Klager] på Messenger kort spurgte ind til, om mediet nærmere ville præcisere indholdet af magasinets kommende tema.

[Klager] lovede Ekko et interview, så snart dokumentarserien var udkommet, hvilket hun bekræftede i en telefonsamtale med Ekkos chefredaktør. Hun begrundede sin beslutning med, at Ekko ville få et mere retvisende og dybdegående billede af sagen, hvis man ventede med at skrive om den til efter, at dokumentarserien var blevet offentliggjort. Desuden havde [Klager] brug for at forberede sig på at stå frem offentligt med både navn og ansigt, da det var hendes og hendes families store livstraume, der skulle ud i offentligheden. Alligevel valgte Ekko den

8. februar 2018 at offentliggøre den påklagede artikel samt en artikel i mediets trykte magasin, ligesom der fulgte adskillige artikler i kølvandet herpå i ugerne op til, at dokumentarserien blev vist på TV 2. I den forbindelse ribbede Ekko blandt andet op i et meget dybt sår om den traumatiske historie om [Klager]s veninde, der var børneskuespiller på samme film som klager selv, og som begik selvmord ved at springe ud foran et tog, hvilket førte til, at de seksuelle overgreb blev opdaget via hendes dagbog.

Krænkelse af privatlivets fred

[Klager] har anført, at hun aldrig har givet Ekko tilladelse til at citere hende eller nævne hendes navn i den påklagede artikel. Tværtimod havde hun oplyst Ekko, at hun ikke ønskede at medvirke i artiklen, men at hun gerne ville give et senere interview.

Som svar på Ekkos bemærkninger om, at [Klager] alene optræder én gang i artiklen, har [Klager] anført, at hun også omtales som *"en af pigerne"*, der var udsat for overgreb under indspilningen af filmen *"Krigernes børn"*.

Korrekt information, forelæggelse og manglende beskyttelse af ofre for forbrydelser

[Klager] har anført, at følgende udsagn i artiklen er faktisk forkert:

"De unge snakkede om at gå til politiet og melde [Filminstruktør 1], men man besluttede at vente, indtil filmproduktionen var overstået. Det skulle vise sig at blive en skæbnesvanger beslutning."

Det kan i udsagnet således fremstå som om, at de krænkede børn selv var med til at tage beslutningen. Sandheden er, at børnene gik til den produktionsansvarlige voksne, som ikke umiddelbart troede på dem. Denne voksne tog beslutningen om, at filmen skulle laves færdig. Af retssagsdokumenterne fremgår det af produktionslederens egen afhøring, at han tog beslutningen om at færdiggøre filmen som planlagt med den begrundelse, at overgrebene var sket uden for optagelserne.

[Klager] har herefter anført, at Ekko i artiklen har bragt krænkende og skadelige oplysninger, som ikke er blevet efterprøvet i tilstrækkelig grad forud for artiklernes offentliggørelse, ligesom Ekko ikke har udvist tilstrækkelig kritik over for de medvirkende kilder. Hertil har [Klager] anført, at Ekko i strid med de vejledende presseetiske regler, punkt B.3, endvidere ikke har vist størst muligt hensyn til ofre for forbrydelser, som de omtalte børneskuespillere er.

[Klager] har endvidere anført, at de krænkende udsagn burde have været forelagt hende forud for offentliggørelsen. Det forhold, at Ekko spurgte, om klager ville stille op til et interview, kan ikke erstatte en reel forelæggelse af de konkrete udsagn.

[Klager] har indledningsvist henvist til artiklens underrubrik, hvoraf det blandt andet fremgår, at *"[...] bag kulissen blev mindreårige lokket til sex med løfte om en filmkarriere."*

Hertil har [Klager] anført, at udsagnet antyder, at hun og de andre mindreårige børn havde dyrket sex med instruktøren, så de kunne få en filmkarriere, og at underrubrikkens beskrivelse af forholdene antyder, at der var en form for frivillighed til stede fra ofrenes side. Da sandheden er, at de mindreårige, herunder klager, blev voldtaget og groft udnyttet seksuelt af instruktøren, er dette udsagn stærkt miskrediterende for dem, der er været udsat for en forbrydelse.

[Klager] har herefter henvist til følgende udsagn fra kilden [Skuespiller 2], der som barn også havde en rolle i *"Krigernes børn"*:

"Jeg husker mest det chok, der opstod hos pigerne. De var ulykkelige over at finde ud af, at [Filminstruktør 1] havde taget røven på dem alle sammen. Han havde lokket dem med forestillingen om, at de kunne være med i flere film. Det største chok var ikke, at de havde været i seng med en ældre herre, men at de var blevet snydt."

Hertil har klager anført, at det med udtalelsen fremstår som om, at hun og de andre ofre frivilligt havde været i seng med en fuldvoksen mand, fordi der var udsigt til, at de kunne være med i flere film. Klager har hertil bemærket, at et sundt og kritisk voksent menneske vil vide, at børn ikke vælger sex frivilligt som byttehandel for noget som helst.

[Klager] har herefter henvist til følgende udtalelse fra kilden [Skuespiller 2]:

"Når pigerne blev taget i røven på den måde, kan jeg da godt forstå, at de begyndte at tale om voldtægt. Jeg har dog ikke oplevelsen af, at nogen blev tvunget til noget som helst. De blev lokket af en smart instruktør og troede, at det var helt okay at gå i seng med instruktøren – at det var en måde at blive skuespiller på."

Klager har anført, at hun og de andre ofre med denne injurierende udtalelse bliver beskyldt for at begå falske anklager mod instruktøren bag filmen, som var deres voldtægtsmand, hvilket er det mest nederdrægtige, man kan komme ud for, når man har været udsat for voldtægt og overgreb. At kildens udtalelse i artiklen får lov til at stå fuldkommen uimodsagt er ifølge klager særligt uforståeligt, når Ekko godt ved, at der var tale om voldtægt. Således fremgår der i artiklen følgende om instruktørens ophold i et fængsel i Milano: *"Fængslet i Milano blev et barskt ophold, især fordi han i Danmark var sigtet for voldtægt."*

Klager har videre anført, at kilden med sin udtalelse gør børnene til medansvarlige for den seksuelle forbrydelse, da de øjensynlig, ifølge kilden, troede, at det var noget, de *skulle* gøre for at blive skuespillere [Klagers egen fremhævning, *Pressenævnet*]. Man får med udtalelsens sidste sætning indtryk af, at hun og de andre børn havde syntes godt om at gå i seng med den gamle mand, samt at de selv havde tilskyndet til det, da det fremgår, at de syntes, at det var "helt okay". Som redaktør på et filmmagasin, burde det imidlertid være helt naturligt at stille kritiske spørgsmål til kildens meget kontroversielle, fornedrende og viktimiterende udtalelser.

[Klager] har herefter anført, at kilden [Filminstruktør 2] i artiklen får carte blanche til at udtrykke sig om de drenge, han instruerede i 1970'erne, og som i dag beretter om groft seksuelt misbrug. [Filminstruktør 2] udtaler således om én af de to drenge, at *"Han var frygteligt liderlig"*, ligesom han får lov til at afslutte hele artiklen med ordene:

"Du må huske på, at det var 70'erne. Alle bollede med alle, og alle røg hash eller cigaretter. Det var en helt anden tid. Man så noget anderledes på det seksuelle. Man tog det ikke så tungt, som man gør i dag, hvor man skruer det op til noget vanvittigt."

Selvom man kan indvende, at udtalelserne ikke direkte vedrører [Klager]s historie, er det hendes opfattelse, at udtalelserne er med til at understøtte et bestemt billede af den tid, hun som barn var del af, uden at der bliver forholdt sig kritisk til det.

[Klager] har overordnet anført, at mange af de ovennævnte udsagn medvirker til at miskreditere og victim blame mennesker, som har været ofre for en seksuel forbrydelse.

Efter klagers opfattelse er der i artiklen ikke taget højde for forbrydelsernes omfang, ligesom det er tydeligt for hende, at Ekko ikke har sat sig ordentligt ind i, hvad det er for krænkende og ydmygende oplevelser, som ofrene har været udsat for. Artiklen gentager fortidens syn på sagen, og Ekko har tilsyneladende ikke selv foretaget det fornødne undersøgende journalistiske arbejde, der kan belyse sagen grundigt, også i et nutidigt perspektiv.

Det er klagers opfattelse, at Ekko nemt kunne have skrevet en grundig og etisk forsvarlig artikel, hvis mediet havde ventet de ekstra uger, til dokumentarserien *"De misbrugte filmbørn"* var blevet vist på TV 2. Så ville artiklen have indeholdt et interview med klager, samt have haft lagt større indsigt i hele denne komplekse sag. Da historien stort set ikke har været omtalt eller har haft pressens interesse i næsten 40 år, er der efter klagers opfattelse ikke nogen god begrundelse for, at artiklen ikke kunne vente med udgivelse nogle få uger og derved tilgodese en ordentlig tilbunds gående beskrivelse af sagen, der ikke havde behøvet at skade de implicerede ofre yderligere. Hertil har [Klager] bemærket, at den eneste grund til, at Ekko, i hendes øjne, ikke ville lade udgivelsen af artiklen afvente et interview med klager, var, at Ekko ville offentliggøre historien før Politiken og TV 2.

2.2 Ekkos synspunkter

God presseskik

Ekko har anført, at [Klager] har forsøgt at klage på andres vegne og at klage over forhold og udsagn i artiklen, som ikke vedrører eller angår klager eller nærværende klagesag. Den påklagede artikel indeholder ikke konkrete oplysninger om [Klager] eller om overgrebet mod hende. Allerede af den grund er klagen efter Ekkos opfattelse uden grundlag og bør afvises.

Ekko har hertil bemærket, at [Klager]s klage ikke gengiver udsagn fra artiklen om hende eller vurderinger af hende eller hendes forhold, hvorfor klagen i stedet får karakter af et generelt debatindlæg og fremtræder som en subjektiv kommentar om "victim blaming".

Om baggrunden for den påklagede artikel har Ekko herefter oplyst, at filmmagasinet, der er grundlagt af Det Danske Filminstitut, blandt andet har til opgave i videst muligt omfang at referere og formidle debatter af betydning for filmbranchen. Magasinet udspringer også af skoleverdenen og børne- og ungdomsfilmklubberne, hvorfor magasinet har haft ungdomsfilm som et særligt fokusområde.

Efter #MeToo gennemgik Ekko den 21. oktober 2017 på hjemmesiden de sager, der havde været i den danske filmbranche. Med baggrund i den aktuelle interesse for emnet besluttede Ekko at lave et større tema, "Sex og magt", i Ekko #77 (med udgivelse 25. januar 2018) med en bred vifte af essays, features og kommentarer. Som hovedcase valgte Ekko overgreb i 70'ernes ungdomsfilm. Fra flere kilder havde Ekko fået tip om, at flere af børnene fra den gang var parate til at tale om deres oplevelser. På det tidspunkt var mediet helt uvidende om, at TV 2 og Politiken arbejdede på samme historie.

I løbet af Ekkos research fandt mediet frem til [Klager], som mediet herefter kontaktede via det sociale netværk Messenger. Ekko har i den forbindelse afvist [Klager]s oplysning om, at Ekko ikke besvarede klagers besked af 8. januar 2018, hvor hun spurgte ind til interviewets tema mv. Den 9. januar 2018 var Ekko og [Klager] således i telefonisk kontakt, hvor Ekko oplyste klager om vinkler og tilgange i det kommende tema i magasinet. I den forbindelse blev [Klager] oplyst om, at Ekko var i kontakt med [Filminstruktør 2], ligesom [Filminstruktør 1] og [Journalisten] m.fl., og [Klager]s medvirken i "*Krigernes børn*" blev drøftet. [Klager] var således fuldt bekendt med, hvad et eventuelt interview med hende ville dreje sig om. Under samtalen understregede Ekko, hvorfor det var vigtigt, at klager medvirkede. Klager oplyste, at hun af hensyn til TV 2 ville vente med at give interview. Hun gav ikke andre begrundelser og intet i kommunikationen indikerede, at hun havde brug for tid til at forberede sig. Under telefonsamtalen traf Ekko og [Klager] aftale om et større interview, samt at Ekko skulle kontakte klager op til dokumentarens TV-premiere, så interviewet kunne bringes umiddelbart efter. Ekko vendte derfor tilbage til [Klager] den 7. marts 2018 – otte dage før premieren på dokumentarserien. Da blev Ekko af TV 2 oplyst, at [Klager] ikke ønskede at give interview til Ekko. På Messenger oplyste [Klager] samtidig, at hun ville vende tilbage til Ekko efter dokumentarens offentliggørelse. Dette har [Klager] aldrig gjort, idet hun i stedet den 23. marts 2018 i en kronik i Politiken kritiserede Ekkos dækning af overgrebssagerne.

På baggrund af ovenstående er det Ekkos opfattelse, at mediet har givet [Klager] alle muligheder for at fortælle sin historie – også efter præmieren på "*De misbruge filmbørn*".

For så vidt angår artiklens omtale af én af de unge skuespilleres selvmord har Ekko i øvrigt anført, at dette ikke vedrører nærværende sag eller klager. Omtalen af den pågældende, der begik selvmord, er anonymiseret, og omtalen er relevant til belysning af de alvorlige konsekvenser, som de seksuelle overgreb har haft for ofrene.

Krænkelser af privatlivets fred

Ekko har anført, at artiklen beskæftiger sig med et tema, som generelt er af betydelig offentlig og samfundsmæssig interesse.

Ekko har herefter afvist, at det var i strid med god presseskik at nævne [Klager] ved navn i artiklen, og at klagen herom er uden grund, da [Klager] selv er stået offentligt frem i Politiken og TV 2 med sin historie. En beslutning Ekko var bekendt med forud for den påklagede artikels offentliggørelse.

[Klager] nævnes kun én gang i artiklen i en sætning, som i øvrigt er korrekt. Som følge af klagers tilsagn om at ville deltage i et interview, efter at Politiken og TV 2 havde offentliggjort henholdsvis deres artikelserie og kommentar, har Ekko afvist, at [Klager] har grundlag for at klage over, at hun blev nævnt i en artikel. Herudover har Ekko bemærket, at [Klager] på intet tidspunkt har meddelt, at hun ikke ønskede at blive nævnt i artiklen. Klager har heller ikke på noget tidspunkt rettet henvendelse til Ekko og bedt om at få sit navn fjernet, hvilket mediet hurtigt kunne have gjort, da der er tale om en internetartikel. Mediet har i øvrigt per kulance nu fjernet sætningen, hvor [Klager]s navn bliver nævnt.

Korrekt information, forelæggelse og beskyttelse af ofre for forbrydelser

Ekko har afvist, at artiklens oplysninger ikke blev efterprøvet tilstrækkeligt forud for offentliggørelse. I artiklen har Ekko henholdt sig til de fakta og holdninger, som er kommet frem i en i øvrigt tæt mediedækket debat, som [Klager] i forskellige medier selv har deltaget i. Ekko har krydstjekket oplysninger med adskillige af de medvirkende og filmfolk, der var en del af produktionsholdet eller tæt på det. En lang række kilder er fremkommet med oplysninger til baggrund, ligesom Ekko har søgt aktindsigt hos Det Danske Filminstitut og hos Rigsarkivet.

For så vidt angår [Klager]s påstand om, at artiklen indeholder en faktuel fejl, idet det fremgår, at de unge besluttede sig til at vente med at gå til politiet, indtil filmproduktionen var overstået, har Ekko anført, at det ikke fremgår af artiklen, at børnene ikke talte med nogen voksne.

Tværtimod citeres kilden [Skuespiller 2], der pointerer, at der ikke megen hjælp at hente hos de voksne på filmholdet: *"Det var svært hele vejen rundt. Ingen ville røre ved det – hverken producere eller skuespillere"*. Denne oplysning er i øvrigt bekræftet fra flere sider, bl.a. i en udtalelse af [Skuespiller 1], der var ét af de misbrugte børn, som blev bragt i en anden af Ekko's artikler om sagen.

Ekko har anført, at det således er en kendsgerning, at ingen af pigerne eller andre gik til politiet – hverken under eller efter filmproduktionen.

For så vidt angår [Klager]s klage over krænkelser af udsagn har Ekko anført, at klagen generelt synes at være baseret på et synspunkt om, at medierne ikke må referere synspunkter og udtalelser, som hidhører fra anklagede, sigtede eller vidner, der har kendskab til den konkrete sag.

Efter Ekkos opfattelse er det åbenlyst, at det er relevant at høre, hvordan én af de unge medvirkende i filmen *"Krigernes børn"* oplevede sagen. Endvidere er det naturligvis relevant at gengive [Filminstruktør 2]s synspunkter, idet han i artiklen bliver beskyldt for seksuelle overgreb mod børn. Hertil har Ekko bemærket, at [Filminstruktør 2] i modsætning til [Filminstruktør 1] ikke er blevet dømt. Endvidere har Ekko anført, at mediet ikke kun har ret, men pligt til at gengive de interviewede personers udtalelser korrekt, loyalt og dækkende.

Herefter har Ekko anført, at ingen af de udsagn, som [Klager] har henvist til i sin klage, hidhører fra Ekko, samt at de påklagede citater endvidere ikke nævner [Klager]. De påklagede udtalelser er udtryk for de interviewede personers subjektive vurderinger, som korrekt gengiver deres opfattelse af, hvordan de oplevede forløbet. Ekko har afvist, at artiklen indeholder injurierende udsagn, og bemærket, at en påstand herom under alle omstændigheder ikke hører under Pressenævnets kompetence.

For så vidt angår interviewet med [Filminstruktør 2] har Ekko oplyst, at det var Ekko, som kontaktede instruktøren, og det krævede overtalelse, da han havde trukket sig fra TV 2-dokumentaren.

[Filminstruktør 2] føler muligvis ingen skyld, selvom Ekko har spurgt meget kritisk ind til netop dette punkt. Det kan virke provokerende, men det er sådan, den anklagede – og aldrig dømte – [Filminstruktør 2] oplever det. Ekko har hertil anført, at det hverken er mediets opgave at censurere eller omforme holdninger, som fremkommer i en offentlig debat om et emne, som det er relevant for Ekko at formidle. Det betyder naturligvis ikke, at Ekko bifalder [Filminstruktør 2]s synspunkter.

Ekko har herefter bestridt, at det påstås i den påklagede artikel, at klageren eller de andre ofre ikke var uskyldige i overgrebene. Som eksempel herpå har Ekko blandt andet henvist til artiklens rubrik, *"Overgreb i danske ungdomsfilm"*, og at anslaget til artiklen er en kritik af en ifølge Ekko grotesk forskønnende omtale af filmen *"Krigernes børn"* i Gyldendals filmleksikon. Ekko udtrykker ikke frivillighed, men tværtimod at [Filminstruktør 1] og [Filminstruktør 2] "lokkede", hvilket er udtryk for bevidst manipulation og udnyttelse.

For så vidt angår [Klager]s klage over manglende forelæggelse har Ekko henvist til, at det fremgår af klagen og af Ekkos korrespondance med [Klager], at hun flere gange blev anmodet om at deltage i et interview, men at hun ikke ønskede at deltage i et interview med Ekko forud for dokumentarens offentliggørelse.

Ekko har anført, at [Klager] således har haft rig lejlighed til at forklare sit syn på sagen, herunder til at forklare, at hun blev voldtaget, hvilket [Filminstruktør 1] dog ikke blev dømt for, ligesom hun kunne have forklaret om sin opfattelse af sagsforløbet og det forhold, at hun mener, at hun og andre bliver udsat for victim blaming. Endvidere kunne [Klager] have forklaret, at hun og andre, i hvert fald efter hendes personlige opfattelse, ikke lod sig manipulere eller "lokke", men blev voldtaget.

Det fremgår af [Klager]s klage, at hun bevidst har valgt at tilgodese to medier med sin ”historie” for herefter at klage til Pressenævnet over et andet medie, der har bragt en selvstændig artikel om sagen baseret på mediets egen research. [Klager]s klage over den manglende forelæggelse er således ikke kun uholdbar men også urimelig.

I relation til [Klager]s klage over artiklens offentliggørelsestidspunkt har Ekko anført, at det følger af de presseetiske regler, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Når en kilde har fået tilbudt at deltage i et interview men ikke ønsker dette, må medierne naturligvis omtale sagen på det grundlag, som mediet har. Medierne har således ikke pligt til at afvente en offentliggørelse af artikler mv., indtil det er afklaret, om en kilde ønsker at udtale sig, og det er en rent redaktionel beslutning og vurdering at afgøre, hvornår en artikel skal offentliggøres. Medierne skal heller ikke udskyde offentliggørelse af artikler under hensyn til et muligt fremtidigt interview – i øvrigt med risiko for, som det skete her, at kilden alligevel ikke ønsker at deltage i et interview. Hertil har Ekko gjort gældende, at [Klager]s generelle kritik af den påklagede artikel ikke henhører under Pressenævnets bedømmelse. Som oplyst havde Ekko igangsat et tema i det trykte magasin, før mediet vidste noget om TV 2-dokumentaren. Selv om det var ærgerligt, at [Klager] takkede nej, var det så kort tid før aflevering til tryk, at det ikke var muligt at udsætte artiklen og dermed et stort tema på 35 sider. I øvrigt nævnte [Klager] på intet tidspunkt – hverken i den skriftlige korrespondance eller i telefonsamtalen – at hun havde noget imod, at Ekko dækkede sagerne før TV 2-dokumentaren.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:
Hanne Schmidt, Inger Bach, Lene Sarup og Otto Juhl Nielsen.

Kompetence mv.

Pressenævnet bemærker indledningsvist, at spørgsmålet om, hvorvidt straffelovens bestemmelser om injurier er overtrådt, henhører under domstolene og falder uden for Pressenævnets kompetence. Klagen over, at den påklagede artikel indeholder injurierende udsagn, behandles derfor ikke.

Det bemærkes videre, at [Klager] ikke har dokumenteret at være klageberettiget på vegne af andre end sig selv. Klagen vurderes derfor alene i forhold til, om god presseskik er tilsidesat i forhold til hende selv.

God presseskik

Privatlivets fred

[Klager] har klaget over, at hun er nævnt ved navn i den påklagede artikel.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale, jf. punkt B.1.

Pressenævnet finder, at det har klar almen interesse at omtale overgreb mod børn begået af voksne, som børnene var i et tillidsforhold til.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at Ekko på tidspunktet for artiklens offentliggørelse havde en berettiget forventning om, at [Klager] ville stille op til et interview med mediet, når tv-dokumentaren ”*De misbrugte børn*” havde haft premiere.

Selvom [Klager] i samme periode har stået offentligt frem med sin historie om de omtalte overgreb, og at hun over for Ekko har tilkendegivet at ville medvirke i et interview på et senere tidspunkt, finder nævnet, at mediet grundet oplysningernes private karakter, burde have sikret sig klagers godkendelse til at blive nævnt ved navn i artiklen. Nævnet udtaler derfor kritik. Da Ekko har efterfølgende på eget initiativ har fjernet klagers navn fra artiklen, finder nævnet ikke grundlag for at pålægge offentliggørelse af det kritiserede forhold efter medieansvarslovens § 49.

Korrekt information, forelæggelse og beskyttelse af ofre for forbrydelser

[Klager] har klaget over, at Ekko har bragt faktuel forkerte oplysninger i artiklen, og at den påklagede artikel indeholder krænkende udsagn, som ikke blev forelagt klager forud for offentliggørelsen. Ved at lade de påklagede udsagn fremstå uimodsagt har Ekko ikke udvist tilstrækkelig beskyttelse over for [Klager] i sin egenskab af offer for en forbrydelse. [Klager] har også klaget over, at Ekko ikke ventede med at offentliggøre artiklen, indtil hun havde mulighed for at afgive et interview.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives er korrekte. Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesferringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A.1 og A.3. Det følger videre, at ofre for forbrydelser eller ulykker skal vises det størst mulige hensyn, jf. punkt B.3.

[Klager] har klaget over følgende udsagn, idet hun har anført, at det ukorrekt fremstår som om, de krænkende børn selv var med til at tage beslutningen om ikke at gå til politiet:

”De unge snakkede om at gå til politiet og melde [Filminstruktør 1], men man besluttede at vente, indtil filmproduktionen var overstået. Det skulle vise sig at blive en skæbnesvanger beslutning.”

Umiddelbart inden det påklagede udsagn fremgår følgende:

”Ifølge [Skuespiller 2] var der ikke megen hjælp at hente hos de voksne på filmholdet.

”Det var svigt hele vejen rundt. Ingen ville røre ved det – hverken producere eller skuespillere. Jeg er ret sikker på, at vi var til et fællesmøde med [Filminstruktør 1], hvor vi fik besked på at dysse det ned,” siger han.”

På den baggrund finder Pressenævnet, at det fremgår tilstrækkeligt klart af artiklen, at de voksne på filmholdet var medvirkende til, at der blev truffet en beslutning om ikke at melde [Filminstruktør 1] til politiet, indtil filmproduktionen var overstået. Pressenævnet udtaler ikke kritik.

[Klager] har herefter klaget over følgende udsagn, som fremgår af artiklens underrubrik:

”Men bag kulissen blev mindreårige lokket til sex med løfte om en filmkarriere.”

Pressenævnet finder, at udsagnet kan være krænkende for [Klager], idet det med udsagnet kan fremstå som om, de mindreårige frivilligt havde sex med de omtalte filminstruktører. Selv om [Journalisten] i den påklagede artikel er citeret for at have udtalt: ”[...] *Og knalder du ikke med instruktøren, så er du ikke med i næste film, men ender tilbage i folkeskolen.*”, finder Pressenævnet, at der ikke er dækning for udtalelsen om, at de mindreårige ”blev lokket til sex med løfte om en filmkarriere”, som må anses for krænkende for de øvrige mindreårige, der efter det oplyste, var udsat for seksuelle overgreb. Nævnet udtaler derfor kritik for det krænkende udsagn.

[Klager] har herefter klaget over følgende udsagn fra kilden [Skuespiller 2]:

”Jeg husker mest det chok, der opstod hos pigerne. De var ulykkelige over at finde ud af, at [Filminstruktør 1] havde taget røven på dem alle sammen. Han havde lokket dem med forestillingen om, at de kunne være med i flere film. Det største chok var ikke, at de havde været i seng med en ældre herre, men at de var blevet snydt.
[...]

Når pigerne blev taget i røven på den måde, kan jeg da godt forstå, at de begyndte at tale om voldtægt. Jeg har dog ikke oplevelsen af, at nogen blev tvunget til noget som helst. De blev lokket af en smart instruktør og troede, at det var helt okay at gå i seng med instruktøren – at det var en måde at blive skuespiller på.”

Pressenævnet bemærker indledningsvist, at kildens udsagn vedrører overgreb begået i forbindelse med indspilningen af filmen ”*Krigernes børn*”. Da [Klager] var én af de piger, der blev udsat for overgreb under indspilningen af filmen, er hun klageberettiget i forhold til de påklagede udsagn.

Pressenævnet finder, at Ekko på tilstrækkelig vis har gjort klart for læseren, hvem der udtaler sig, og at de påklagede udsagn fremstår som kilden [Skuespiller 2]s subjektive erindringer af det omtalte forløb. Pressenævnet finder dog, at [Skuespiller 2]s udsagn kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for [Klager]. Udsagnene burde derfor have været forelagt forud for artiklens offentliggørelse den 8. februar 2018.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at Ekko i begyndelsen af januar 2018 kontaktede [Klager], idet Ekko ønskede at interviewe hende til en artikel om sexchikane i 70’ernes film til brug for Ekkos trykte magasins kommende tema om sex og magt.

Under en efterfølgende korrespondance om et muligt interview oplyste Ekko [Klager], at mediet i det kommende tema ville skrive om filmen *"Krigernes børn"* og [Filminstruktør 1]. Ekko har i forbindelse med sagen oplyst, at mediet endvidere, under en telefonsamtale med [Klager] den 9. januar 2018, redegjorde for vinkler og tilgange i det kommende tema om sex og magt, ligesom [Klager] blev oplyst, at mediet var i kontakt med [Filminstruktør 2]. Under telefonsamtalen drøftede Ekko og [Klager] også hendes medvirken i *"De misbrugte film-børn"*. Nævnet lægger videre til grund, at [Klager] forud for offentliggørelsen af den påklagede artikel afviste at medvirke i et interview med Ekko om sagen, førend tv-dokumentaren *"De misbrugte filmbørn"* var blevet offentliggjort.

Uanset, at [Klager] havde oplyst Ekko, at hun ikke ønskede at medvirke i et interview til magasinet, før dokumentaren *"De misbrugte filmbørn"* var blevet offentliggjort, finder Pressenævnet, at Ekko burde have forelagt [Klager] de konkrete, krænkende udsagn fra [Skuespiller 2]. Nævnet udtaler kritik af den manglende forelæggelse, idet Ekko ved undladelse heraf samtidig findes ikke at have udvist størst muligt hensyn taget i betragtning af, at [Klager] havde været offer for en forbrydelse. Nævnet bemærker herved, at det ikke kan føre til et andet resultat, at Ekko overordnet havde oplyst [Klager] om indholdet af magasinet konkrete tema om sex og magt.

For så vidt angår [Klager]s klage over artiklens offentliggørelsestidspunkt bemærker Pressenævnet generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet.

Den påklagede artikel omtaler hændelser, som fandt sted i 1970'erne, hvilket ikke kan betragtes som en aktuel nyhedshistorie. Nævnet finder imidlertid ikke grundlag for at udtale kritik af Ekko for at offentliggøre artiklen på et tidspunkt, hvor [Klager] ikke havde ønsket at afgive et interview. Nævnet har lagt vægt på, at [Klager] i rimelig tid forud for offentliggørelsen blev tilbudt at medvirke i Ekkos kommende tema om sex og magt, og at hun i den forbindelse blev overordnet orienteret om temaets vinkler og tilgange, ligesom hun var blevet orienteret om, at Ekko ikke havde i sinde at udskyde temaets offentliggørelse.

Offentliggørelse af nævnets kendelse

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Filmmagasinet Ekko at offentliggøre nævnets kendelse i den løbende nyhedsstrøm på ekko.dk med følgende tekst til en illustration af nævnets logo:

”[rubrik]

Pressenævnet kritiserer Filmmagasinet Ekko

[underrubrik]

Nævnet kritiserer Filmmagasinet Ekko for ikke at forelægge krænkende udsagn for tidligere børneskuespiller

[tekst]

I februar måned bragte ekkofilm.dk en artikel om overgreb på børneskuespillere under optagelse af danske ungdomsfilm i 1970'erne. Artiklen indeholder interviews med flere personer, der var involverede i de omtalte ungdomsfilm.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen, som efter hendes opfattelse stiller spørgsmålstegn ved de overgrebsramte børneskuespilleres uskyld. Pressenævnet kritiserer Filmmagasinet Ekko for at bringe krænkende oplysninger om [Klager] uden at forelægge oplysningerne for hende forud for offentliggørelsen, og at Ekko derved ikke har udvist størst muligt hensyn over for [Klager], som under indspilningen af én af de omtalte ungdomsfilm blev udsat for overgreb.

Pressenævnet har pålagt os at bringe ovennævnte meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på pressenaevnet.dk”

Offentliggørelse af nævnets kendelse skal ske snarest på de af mediets platforme, hvor den påklagede artikel har været bragt. Offentliggørelse skal ske som en selvstændig artikel, der prioriteres, f.eks. med placering på en forside i mindst et døgn efter kritikens offentliggørelse.

Endvidere skal denne artikel være offentligt tilgængelig som en selvstændig artikel i overensstemmelse med prioriteringen af den påklagede artikel, og i en periode svarende til den periode, hvor den påklagede artikel har været tilgængelig.

Endelig skal der oprettes et link med teksten ”Pressenævnet har udtalt kritik af artiklen” til nævnets kendelse ved starten af brødteksten i den påklagede artikel, hvis den fortsat er tilgængelig på hjemmesiden og ikke er ændret på de punkter, hvor nævnet har udtalt kritik. Skriftype og layout bør svare til den opsætning, der i øvrigt anvendes af mediet.